

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

28. ZÁŘÍ 2025

Z obsahu:

**Homilie Lva XIV. při
kanonizační mši svaté
Piera Giorgia Frassatiho
a Carla Acutise**
Řím, náměstí Sv. Petra
7. září 2025
- strana 2 -

Cena života
Zamyšlení nad
liturgickými texty
slavnosti svatého Václava
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Remigius z Remeše
Libor Rösner
- strana 4 -

Modlitba s Božím slovem
- strana 5 -

**Mary's Meals aktuálně sytí
ve světě 3 miliony školáků**
- strana 7 -

**Vatikán stanovil den
památky sv. Carla Acutise
a sv. Piera Giorgia
Frassatiho**
- strana 8 -

**Prohlášení ČBK
k volbám do Poslanecké
Sněmovny 2025**
- strana 9 -

Syn brusiče nožů (10)
Wilhelm Hünemann
- strana 10 -

Svatý Václav, detail sochy sv. Václava ve Svatováclavské kapli pražské katedrály (Wikipedia)

Syn brusiče nožů (10)

NEUŽITEČNÝ NOVIC

Byla neděle v květnu roku 1829. Slunce pozlacovalo krajinu svým nejtřpytivějším leskem až k věčnému sněhu alpských vrcholů. Zvony z La Mure vyzváněly do jasného jitra, slavnostně se nesly zvuky „Te Deum“ starobylým kostelem jako poděkování za misie, které právě skončily. Obláti Neposkvrněného Početí rozdmýchali oheň, který probudil obec k nové náboženské horlivosti.

„Myslím, že můžeme být spokojeni,“ řekl P. Josef Guibert, mladý živý Provensálec, vedoucí misii, když po slavné mši svatě besedoval s farářem z La Mure. „Byla dobrá sklizeň. Mnozí, kteří dlouhá léta nebyli u svatých svátostí, smířili se s Bohem. Popravdě řečeno, bylo nápadně mnoho těch, kteří se předtím stranili dlouho svaté zpovědi. Jak to vysvětlíte?“

„Obec je tvrdohlavá. Slovo Boží tu padá mezi trní.“

„Neměl jsem tento dojem,“ ujišťoval oblát. „Naopak! Nalezl jsem mezi vašimi farníky mnoho dobré vůle. La Mure také měla pověst, že patří mezi nejlepší farnosti Dauphinska.“

„Co můžete vědět o mé farnosti?“ rozhorlil se na něho dotčený farář. „Mně se zdá, že mezi mnou a dušemi stojí ledová hráz, kterou se mi nedaří prolomit.“ Řeholník pohlédl na faráře zkoumavým pohledem. Věděl, kde byla příčina „ledové hráze“. Jansenistická přísnost farářova ji postavila a odcizila mnohé ovečky náboženskému životu.

„Konal jsem bedlivě svou povinnost,“ pokračoval farář. „Bojoval jsem proti neřestí a vynasnažil jsem se vytrhat plevel. Vše marné.“

„Nepošlapal jste při tom i dobrou pšenici?“ tázal se P. Guibert. „Třeba jste byl příliš přísný. Máte pravdu, obyvatelé Dauphinska jsou tvrdohlavý lid. Přísností člověk u nich nic nepořídí, leda že je udělá ještě vzdorovitějšími. Zkuste to někdy s trochou dobroty. Jsem přesvědčen, že ledová překážka roztaje rychleji, než kdybyste pod ní zapálil pekelnou hranici.“

„Království nebeské trpí násilí!“

„Ano! Vzpomeňte si však na místo v první Knize králů. Hospodin nebyl

v bouři, která lámala skály, ne v zeměměření a také ne v ohni, ale v šelvu mírného vánku. Byla dána do vaší ruky ne sekera, když jste přebíral svou obec, ale hůl dobřého pastýře.“

Farář se právě chystal k ostré odpovědi, když tu vstoupila hospodyně a ohlásila, že mladý Julián Eymard si přeje v důležité záležitosti mluvit s P. Guibertem.

„Také jeden takový paličatý horal,“ zabručel farář. „Jeho záležitost znám. Usmyslil si, že je povolán ke kněžství, ačkoliv jeho otec, bodrý řemeslník o tom nechce ani slyšet. Pošlete ho pryč, Heleno!“

„Ne, ne!“ odporoval oblát. „Chci vyslechnout, co mi chce říct. Zaveďte ho do mého pokoje! Přijdu hned.“

Zprvu váhavě, pak stále pevněji a jistěji ličil osmnáctiletý jinoch tíseň svého srdce. Mluvil o svém povolání ke kněžství, o němž se neodvažuje pochybovat, ličil trnitou cestu, po níž dosud kráčet, vypravoval o houževnatém a neúprosném odporu svého otce.

„Ubohý příteli! To jste skutečně musel kráčet po neschůdné cestě,“ řekl oblát, který ho bez přerušení vyslechl. Položil mu ještě řadu otázek, které Julián upřímně zodpověděl, a konečně řekl: „Po všem, co jsem se od vás dozvěděl, jsem i já toho názoru, že vás volá Bůh. Kdyby tomu tak nebylo, dávno byste se vzdal cíle. Ale tímto způsobem se nedostanete dále. Musíte hledat jinou cestu. Co byste tomu řekl, kdybyste vstoupil do našeho noviciátu v Marseille?“

„Vy chcete, abych se stal oblátem?“ slabikoval mladík.

„Právě to! Můžeme potřebovat mladé lidi, kteří jsou zvyklí přinášet oběti. Naše pracovní pole je rozsáhlé a vyčerpávající. Chceme získat Bohu nazpět Francii, která stále ještě trpí následky Velké revoluce. Třeba se nám otevře ještě větší pole působnosti v pohanských územích. Byl byste ochoten vstoupit k nám?“

„S nesmírnou radostí!“ zvolal Julián nadšeně. „Kdyby jen otec...!“

„To přenechte klidně mně! Kde bydlíte?“

„Rue de Breuil 67.“

„Bude otec dnes večer doma?“

„Určitě. Neodchází skoro nikdy.“

„Dobře, přijdu!“

Mistr Eymard se nemálo podivil, když k večeru vstoupil do jeho domu oblát. Sledoval misie od počátku a ohnivá a duchaplná kázání mladého Provensálce zanechala v něm hluboký dojem. Uvítal ho radostně a Marianně nařídil donést ze sklepa láhev vína.

„Udeřil jste na pravou strunu, důstojný pane,“ poznamenal kovář. „Udělal se mi teplo kolem srdce, ale myslím, že jsem si v ničem nezadal.“

„Člověk se může stále zdokonalovat,“ odpověděl kněz s jemným úsměvem.

„Zajisté, máte pravdu, ale pro začátek to stačí.“

„Vy jste svou dobrou vůli dokázal, ale Bůh po vás žádá ještě jeden zvláštní dar.“

„Jaký dar? Nebyl jsem vůči Pánu Bohu nikdy skoupý.“

„Tentokrát však žádá zcela nezvyklou obět.“

„Jakou?“

„Tuto!“ P. Guibert ukázal na Juliána, který ve svém zmatku nevěděl, kam obrátit oči. Eymard se opřel o židli a odpověděl rozhněvaně:

„Odtud tedy vane vítr? Za mými zády se kulo spiknutí. Ne, ne, otče, z toho nebude nic. Povoloval jsem dosud až příliš. Chlapec navštěvoval rok kolej a musil ji zase opustit. Konečně se octl mezi bláznů v Grenoblu. Snad se tam nemá vrátit? Má si se svými osmnácti lety sednout opět do školní lavice? Ne! Z toho nebude nic! Chlapec zůstane doma a převezme jednou, co jsem v potu tváře vybudoval. Je mi třiašedesát let a budu co nevidět potřebovat nástupce pro svou živnost.“

„Uklidněte se, příteli!“ snažil se oblát uchlácholit rozhorleného muže. „Váš syn se nemá vrátit do školní lavice, ale vstoupit do noviciátu naší společnosti. Přijmeme ho rádi. U nás v Marseille může v naprostém klidu dokončit studia.“

„Co bude z mého díla, až zavřu oči? Myslíte, že člověk rád přenechá všechno cizím rukám? Kdybych měl ještě druhého syna, dalo by se o tom mluvit, ale tak...?“

„Vím, nožírství a výrobu oleje!“

„Kamenolom a hospodářství!“

„Můj milý, jistě se najde východisko. Najdete si nájemníka nebo se jednou dostavíte zeť. Ostatně byste neměl – říkám vám to s veškerým důrazem – myslet výhradně na své dílo, ale i na díla Boží. Chcete být přece dobrým křesťanem, ne?“

„V srdci církve budu láskou“

Sv. Terezie od Dítěte Ježíše

„Domníval jsem se vždycky, že jsem!“ zabručel kovář. „Konal jsem vždy své křesťanské povinnosti a jsem již dvacet let členem Bratrstva Nejsvětější svátosti.“

„Až jednou budete stát před svým Soudcem, nebude se vás po tom ptát,“ odvětil kněz vážně. „Řekne vám: »Žádal jsem po tobě syna, ale ty jsi mi ho odepřel. Abrahám obětoval syna, proč ne i ty?«“

Mistr Eymard chvíli seděl strnule. Místností zavládlo ticho. Bylo slyšet jen tikot hodin. Julián se zaraženě díval na otce. Nikdy předtím ho neviděl plakat, ani u hrobu matčina ne. A nyní plakal usedavě jako dítě, které si neví rady. Posléze se vzpřimil a vyšel těžkým krokem ze světnice.

„Vyhrál jste,“ řekl oblát Juliánovi, „bude se děle zdráhat.“

„Jste o tom přesvědčen?“ tázal se mladík nedůvěřivě.

„Úplně.“ Oba si potřásli na rozloučnou rukou. Julián nemohl tušit, že se loučí s mužem, který se o několik desetiletí později stane kardinálem a arcibiskupem pařížským. P. Guibert zase nevěděl, že jeho mladý přítel bude jednou zařazen mezi světce církve svaté.

Ještě téhož večera zavolal kovář syna a sdělil mu, že souhlasí, aby odešel do Marseille do noviciátu. Julián před ním poklekl a mlčky mu políbil ruku.

„Nech toho, nemám to rád,“ zamumlal kovář a obrátil se.

O Letnicích 7. června 1829 byl Julián v klášteře v Marseille oblečen do řeholního roucha a obdržel ke své nesmírné radosti jméno svého milovaného světce Aloise.

Následující doba mu připadala jako ustavičný a nepřestávající svátek. Kde mohl být šťastnější než zde, kde bydlel se Spasitelem pod jednou střechou, kde mohl podle libosti klečet u nohou Mistrových! K němu směřoval každý výdech a tlukot Juliánova srdce, a to uprostřed rodiny bratří, kteří usilovali o týž cíl v témže zápalu lásky k Bohu. Ochotně se svěřoval vedení novicmistra a dal se zasvěcovat do hlubin a bohatství duchovního života. Zvláštní radost měl z toho, že P. Evžen de Mazenod, zakladatel a generální představený společnosti, bydlel v témž domě; muž, který novice otcovsky miloval a často k nim promlouval.

„Přijde den, kdy vás vyšlu do všech obcí Francie a do celého světa!“ říkával.

Navzdory mé maličkosti cítím potřebu, touhu uskutečnit pro tebe, Ježíši, všechny nejhrdinšější činy... Chtěla bych běžet světem, kázat tvé jméno a zasazovat do nevěrné země tvůj slavný kříž; ale můj Miláčku, jediná misie by mi nestačila, chtěla bych v témže čase zvěstovat evangelium v pěti částech světa a až na nejzazších ostrovech. Chtěla bych být misionářem nejenom po několik let, ale chtěla bych jím být od stvoření světa až do konce věků.

Ó můj Ježíši, co odpovíš na všechny mé bláhevosti? Je menší, bezmocnější duše než ta moje? Avšak pro mou slabost se ti zalíbilo, Pane, splnit má dětská přání, a ty chceš dnes splnit jiné touhy, větší než svět.

Na počátku, když mi mé touhy způsobovaly skutečné mučednictví, otevřela jsem list svatého Pavla, abych tam hledala nějakou odpověď. Kapitola 12. a 13. prvního listu ke Korintským mi padla do očí. Četla jsem tam, že všichni nemohou být apoštoly, proroky, učiteli atd. Aniž jsem ztrácela odvahu, pokračovala jsem ve své četbě a ulehčila mi tato věta: „Usilujte o dary lepší!“ A ještě mnohem vzne-

šenější cestu vám ukazuji (srov. 1 Kor 12,31). A apoštol vysvětluje, jak nejdokonalejší dary jsou bez lásky ničím. Že láska je nejvznešenější cestou, která vede bezpečně k Bohu.

Konečně jsem našla pokoj. Když jsem pohlížela na tajemné tělo církve, nepoznávala jsem se v žádném z údů popisovaných svatým Pavlem, nebo spíše jsem se chtěla poznat ve všech. Láska mi dala klíč mého povolání. Pochopila jsem: že církev má srdce a že to srdce hoří láskou. Chápu, že jediné láska působila na údy církve, a že kdyby láska pohasla, apoštolové by přestali hlásat evangelium, učedníci by přestali prolévat svou krev. Pochopila jsem, že láska zahrnuje v sobě všechna povolání, že láska je vše, že objímá všechny doby a všechna místa; jedním slovem je věčná.

Tedy v přemíře závatné radosti jsem zvolala: „Ó Ježíši, má Lásko, mé povolání, konečně jsem je našla, mým povoláním je láska. Ano, našla jsem své místo v církvi a toto místo jsi mi, ó můj Bože, daroval ty. V srdci církve, má Matko, budu láskou; tak budu všim, tak se uskuteční můj sen.“

„Ponesete Boží korouhve až k hranicím země. Připravujte se se svatým nadšením, ale opatrujte své síly a varujte se každého asketického výstřelku! Bůh potřebuje na své frontě zdravé vojáky.“

Právě tato moudrá umírněnost, kterou vyžadoval zakladatel kongregace, přišla fráterovi zatěžko. Rád se vrhal do všeho střemhlav bez rozmyšlení, nikdy nešetřil svých sil a ve zbožné snaze o dokonalost se od dětství dopouštěl leckteré pošetilosti, které mnohem později, jako zralý muž, trpce litoval.

Jak by mohl ubohý novicmistr zkrotit tak ohnivého oře! Protože si byl fráter Alois vědom, nakolik se svými studii pokulháva za ostatními, vynakládal nadlidské úsilí, aby je dostihl. Každou volnou chvíli, ano i při rekreaci, věnoval knihám. Překládal Tacita a Vergilia, popsal celé sešity a dokázal si to zařídit tak, že mu spolubratři přenechávali noční službu na vrátnici nebo u nemocného, čímž získal další čas na studium.

Přítom potřeboval právě on nejnutnější zotavení a odpočinek. V posledním roce hodně vyrostl a už doma oslaboval své zdraví nadměrnou prací a tuhými posty. Místo aby se šetřil, dřel jako kůň. To muselo nutně vést ke zhroucení. Utajoval však úzkostlivě všechny náznaky, které věstily brzkou katastrofu. Nikdo nevěděl o jeho nesnesitelných bolestech hlavy, jimiž byl trápen, nikdo neměl tušení o jeho žaludečních křečích, které ho svíraly. Když v jídelně pojedl sotva několik soust, vysvětlovali si to sousedé asketickými motivy.

Spolubratři ho občas napomínali, aby se tolik nepostil, ale fráter Alois všechny jejich připomínky odbýval úsměvem.

„Mám jen pokažený žaludek,“ odpovídal. „To zase přejde.“ Samému novicmistrovi zastíral pravdu o svém zdravotním stavu. Ten si ovšem povšiml, že mladý novic vyhlíží žalostně, ale již při vstupu do kláštera byl vyhublý a suchý a oči mu ležely hluboko v důlcích.

„My lidé z hor jsme všichni tenké chmelové tyče,“ usmíval se fráter, když ho novicmistr pro jeho vzhled starostlivě oslovoval. „Můj otec je též takový.“

„Cítíte se skutečně dobře?“ tázal se páter.

„Tak dobře a spokojeně jako nikdy předtím,“ ujišťoval novic, který při tom více myslel na duchovní pohodu než na tělesnou svěžest.

V zimě se jeho stav zhoršil. Stálé změny podnebí, vytrvalý déšť a mlha neprospívaly odchovanci hor. Jednoho rána, bylo to krátce před jeho devatenáctými narozeninami, upadl v kapli do bezvědomí.

Polekání spolubratři ho odnesli do pokoje nemocných, ale trvalo to dlouho, než se probral z horečnatého záchvatu. Lékař stál u jeho lůžka a měřil mu s pováživým výrazem tep.

„Jak to s ním stojí?“ slyšel nemocný ptát se novicmistra.

„Naprosté zhroucení,“ odpověděl lékař. „Potrvá dlouho, než nabude opět sil. Možná, že se nikdy úplně neuzdraví.“

Unaveně otvíral fráter oči, pohleděl smutně na novicmistra a blábolil:

„Je mi líto, že jsem vám způsobil starosti.“

„Dobře, dobře, synu!“ odvětil řeholník s pohnutím. „Potřebujete klid. Pak se všechno upraví.“ Nemocný slovem neprozradil, že porozuměl diagnóze lékaře.

Také P. Mazenod navštěvoval nemocného, těšil ho a povzbuzoval, mluvil o svých velkých plánech a záměrech.

„Není vyloučeno, že již brzy pošleme některé spolubratry do ledových misíí do Kanady nebo na Aljašku,“ pravil. „Nabídl jsem Svatému otci svou pomoc. Bude to nejobtížnější misijní území světa.“

„Do ledových misíí?“ opakoval nemocný. „Kdybych tam směl! Myslím, že bych okamžitě okřál.“ Když postřehl pochybovačný úsměv řeholního zakladatele, dodal výrazně: „Jsem na zimu zvyklý. V našich horách bývají tuhé zimy a tam jsem nikdy nestonal.“

„Misionáři na nejzazším severu budou nejnosamělejšími lidmi na světě,“ vzdychl Mazenod.

„Nebojím se samoty. Jak mohou být osamělí, když mají u sebe Spasitele?“

„Napřed se uzdravte!“ usmíval se generální představený. „Pak uvidíme.“

Svou žehnající ruku mu položil na rozpalené čelo.

Aby úporné horečky zvládl, pustil mu lékař dvakrát žilou, ale tím jeho stav ještě zhoršil. Konečně nařídil, aby pacient byl neprodleně poslán zpět do svého domova. Pokud něco pomůže, bude to zdravý horský vzduch.

Byl chladný a deštivý zimní den, když se novic loučil s milovaným klášteřem. Nasedl do rychlého dostavníku, který ho měl přepravit domů. S těžkým srdcem mu oznámili představení, že ho musejí pro jeho chatrné zdraví propustit ze společnosti, ale že rádi vyhovují jeho žádosti, aby si mohl ponechat řeholní šat. Řádové jméno musel ovšem odložit.

Nevýslovně trpěl dlouhým cestováním ve špatně pérovaném voze a pro stále rostoucí zimu, před níž ho neochránila ani vlněná příkrývka. K tomu ho trápily nejmutnější představy. Opět byl všemu konec. Jeho cíl byl vzdálenější než kdy jindy. A co řekne otec, až bude muset zaplatit povoz? Pak zase upadl do přechodných mrákot.

Ačkoliv již nastala hluboká noc, očekávali ho otec a sestry, které byly klášteřem zpraveny.

„Odpusť otče!“ zakoktal syn, když schvácen únavou a slabostí klesl do jeho náruče.

„V pořádku, synu!“ odpověděl otec.

„Poštovní vůz ještě není zaplacen,“ zachrčel Julián, když podpírán oběma sestrami vrávoral domů.

„To vyřídím, buď bez starosti! Jsi doma!“ pravil otec klidným hlasem. Juliána museli ihned uložit do postele. Teplota vystoupila a on upadl do mdlob.

Sestry udělaly všechno, aby se mu ulevilo. Střídavě bděly ve dne v noci u jeho lůžka. Také otec často přicházel, sedával vedle něho, upracované ruce vklíněny mezi kolena. Sotva promluvil slovo, ale Julián cítil jeho lásku a starost.

Každým dnem se jeho stav zhoršoval. Posléze ho museli nechat zaopatřit. Lékař nedával naděje. Jednoho večera se zdálo, že nastane konec. Těžce oddychuje, ležel na podušce a naslouchal hlasu zvonu, který se ozýval z blízkého kostela.

„Proč se zvoni?“ otázal se Marianny, která seděla u jeho lůžka s růžencem mezi prsty.

„Vyzývají k modlitbě za tebe,“ vysvětlovala sestra nejistým hlasem.

„Vím,“ sténal nemocný. „Jak často jsem chodíval s matkou do kostela, když zvonili umíráckem!“ Náhle široce rozevřel oči, vzepřel se a uchopil sestřinu ruku. Úzkostně zakvílel: „Musím umřít?“

„Jak Pán Bůh dá,“ odvětila Marianna. Znaveně klesl Julián zpět do peřin.

„Je zase v bezvědomí,“ zašeptala Anetta s uplakanými očima. Otec zápalkou rozžehl hromničku.

„Začneme s modlitbami za umírajícího,“ řekl drsným hlasem. Marianna otevřela starou modlitební knížku a začala předřikávat modlitbu. Někde v koutě klečel starý Giraulet.

„Dobry Bože,“ štkal tiše. „Dám ti svou druhou nohu, jestliže se uzdraví.“

Co chvíli otvíral Julián oči, ale byl příliš slabý, než aby mohl promluvit. V tichu svého srdce úpěl: „Milý Bože, dopřej mi milost, abych mohl sloužit jedinou mši svatou – jednu jedinou – pak rád zemřu!“

Celou noc bděli příbuzní u nemocného a dávali pozor na každý jeho výdech. Ráno Julián otevřel oči, pohleděl na otce a sestry jasným zrakem a zašeptal slabým hlasem:

„Byli jste celou noc u mne? Jděte si přece lehnout! Mně je dobře.“

Když nedlouho nato přišel lékař, našel ho v hlubokém spánku. „Krise je překonána,“ řekl lékař po krátké prohlídce. „Nyní smíme mít zase naději.“

Nicméně pacient po dlouhé měsíce nemohl opustit lože. Vždy seděla jedna ze sester s kolovrátkem u něho a bavila se s ním o vážných nebo bezvýznamných věcech a poslouchala, když s rozzářenými očima vypravoval o přešastných dnech v Marseille. Naučil je dokonce latinským antifonám a předzpěvoval je slabým hlasem.

Navštěvovali ho jeho kamarádi z mládeže: Jan Bouthoux, který již dávno odešel z koleje a stále ještě snil o tom, že bude četníkem; Petr Barginot, který vždy vnesl do pokoje jakýsi neklid a byl záhy vypočten za dveře; Viktor Baret, který Juliánovi sdělil, že se chce stát knězem a že hodlá odejít do Grenoblu do kněžského semináře.

„Kdybych mohl jít s tebou!“ zavzdychal Julián. „Jak krásné by to bylo!“

„Přiđeš za mnou. Budu ti držet místo,“ těšil ho přítel. Také starý učitel z obecné školy navštívil svého bývalého žáka.

Julián několik dní předtím poprvé opustil lůžko, ale postával na stále ještě vratkých nohách.

„Nuže, můj drahý, jak se cítíš?“ otázal se učitel.

„Celkem dobře,“ usmíval se rekonvalescent. „Pouze nevím, čím bych vyplnil dlouhé dny. Měl bych studovat, ale mé ubohé hlavě se ještě nechce. Jsem jednoduše bidný invalida, který nikomu neprospívá.“

„Hlouposti!“ odporoval starý muž. „Navrhnu ti něco. Nechtěl by ses naučit hrát na housle?“

„Hrát na housle?“ divil se mladík.

„Proč ne? Jako kněz to budeš potřebovat a já vím, že máš dobrý sluch a smysl pro hudbu.“ Učitel se stále více rozhňoval pro svůj návrh.

„Nástroj bych pro tebe měl a rád tě budu učit. Nemám stejně nic pořádného na práci od té doby, co mě dali do penze.“

„Když to myslíte vážně, s radostí,“ souhlasil Julián. Seznámil se rychle s notami, naučil se pohybům smyčce, hmatům a zanedlouho hrávali oba podle libosti a děvčata k tomu prozpěvovala. Učitel rekonvalescenta učil také hře na klavír.

Někdy ho seznamoval s událostmi v širém světě: o dobytí Alžírsko, o nových volbách, které vypsal Karel X., a konečně o povstání v Paříži ke konci téhož měsíce.

Vrcholně rozčilen vytahoval noviny a předčítal nemocnému křiklavé titulky.

„Barikády v hlavním městě! – Zbrojnice vydrancována! – Pouliční boje v Paříži! – Karel X. se zříká trůnu! – Louis Filip králem Francouzů!“

„To všechno je dílem svobodných zednářů,“ syčel učitel. „Bezbožné spolky poštvaly lůzu proti trůnu a oltáři.“

„Je boj namířen také proti církvi?“ ptal se Julián polekaně.

„Ano, také proti církvi. V Paříži zneuctili povstalci kříže, zapálili kostely a kláštery, arcibiskupskou rezidenci vyloupili. Bůh ví, co naši ubohou zemi ještě čeká!“

V La Mure nebylo mnoho znát o nepokojích revoluce. Měšťáci a sedláci chodili jako obvykle za svou prací, jenom v hostincích a kavárnách se rozjítřovaly hlavy pivních politiků.

Když Julián za oněch osudových dnů mohl poprvé vyjít z domu, měl na sobě habit. Děti, které si hrály na ulici, běžely k němu, podávaly mu ruku a pozdravovaly „pana abbého“.

Cítil-li se mimořádně dobře, pomáhal starému čeledínovi ve mlýně nebo otcí v kovárně, ačkoliv ho nikdo nenutil. Byl si vědom, že se ještě stále musí šetřit.

Příštího jara, když už se Julián cítil zdrav, onemocněl těžce otec. Nyní zase syn bděl u jeho lůžka, chladil rozpálené čelo a svlačoval horečkou popukané rty. K jeho zděšení scházel nemocný nezadržitelně.

„Spěje to se mnou ke konci,“ řekl jednoho dne, když byl sám se synem. „Dříve než zemřu, musím ti něco povědět.“ Pak ho zasvětil do tajemství, jež mu před mnoha léty svěřil farář oisonský.

S údivem Julián poslouchal.

„Ty tedy souhlasíš, abych se stal knězem?“ tázal se s tlukoucím srdcem.

„Nemám už námitek, pokud se cítíš povolán, ale o tom teď již nepochybuji. Kovárnu a mlýn dáte do nájmu. Výnos bude dostačující, abys mohl studovat a tvé sestry netrpěly nouzí. Starému Jacquesovi poskytnete výměnek v mém domě! Zasloužil si ho věrnou mnoholetou službou. Tím jsou všechny mé pozemské záležitosti vyřízeny. Teď jdi a zavolej faráře!“

Tiše a vážně, jak žil, tak se připravoval statečný muž na svůj odchod. Dne 3. března 1831 skončil klidně v objetí svého syna. Děti ho uložily po boku matčiny k poslednímu odpočinku.

Časné záležitosti byly uspořádány podle vůle otce. Kovárna a mlýn byly pronajaty za výhodných podmínek a starý Giroulet zůstal na svém místě. Obě dívky ho ošetřovaly až do konce jeho života.

Julián se rozhodl odejít do kněžského semináře v Grenoblu a představil se jednoho dne regentovi. Tomu se mladý muž líbil a projevil ochotu ho přijmout. Musí si ovšem napřed obstarat vysvědčení místního faráře.

V neblahé předtuše vydal se Julián na cestu k faráři. Farář Henri ho přijal chladně a místo, aby těch několik řádků napsal ihned, otálel, že si musí napřed všechno dobře promyslet. Teprve příští neděli odevzdal mu beze slova v sakristii zalepenou obálku.

„Konečně to mám!“ volal Julián a mával radostně dopisem, když se vrátil domů.

„Neposílej dopis do Grenoblu!“ radila mu k jeho velkému překvapení Marianna. „Nestojí v něm nic dobrého. Farář tě ne-

chápe a nepřeje si, aby ses stal knězem.“ Aniž vyčkala odpověď, vytrhla bratrovi dopis a otevřela jej.

„Co to děláš?“ zbledl Julián. „Ty přece nemůžeš...“

„Chci vědět, co v něm stojí,“ odpověděla sestra rozhodně. „Netušila jsem dobře?“ řekla, když přeletěla řádky. „Zde, čti sám!“

Zatemnělo se mu před očima, když četl: „Julián Eymard není podle mého náhledu povolán ke kněžství. Je sans esprit et incapable de rien faire. Je bez rozumu a neschopen cokoliv kloudně vykonat,“ opakoval bezbarvým hlasem.

„To je nehorázné!“ zvolala Marianna rozhořčeně, uchopila dopis a hodila jej do ohně.

„Co si teď počnu?“ zahořekoval bratr. „Jen řekni, Marraïne, co mám dělat!“

„Půjdeš bez doporučení do Grenoblu. Neodmítnou tě!“ poradila mu sestra svým energickým způsobem.

S těžkým srdcem odcestoval Julián jednoho podzimního dne do biskupského města. Než se odvážil vkročit do kněžského semináře, zašel do katedrály postěžovat si Spasiteli ve svatostánku a jeho nebeské Matce na svůj žal. Vždyť sotva se mohl nadít, že bude přijat bez doporučení faráře!

Když vycházel z kostela a sestupoval po portálových schodech, srazil se málem s knězem, v němž ke své radosti poznal generálního představeného oblátů.

„Tedy, příteli, to je nečekané setkání!“ zvolal P. Mazonod. „Co vás vede do Grenoblu?“

Julián mu vylíčil svou tiseň, ale oblát se jen usmál.

„Pojďte klidně se mnou! Povím regentovi všechny špatnosti, které o vás vím.“

Někdejší novic ho radostně doprovázel. Co zakladatel vypověděl regentovi, nemohlo být „tak tuze zlé“, neboť Julián byl i bez vysvědčení přijat do kněžského semináře a srdečně přivítán.

(Pokračování)

Z knihy W. Hünermann:

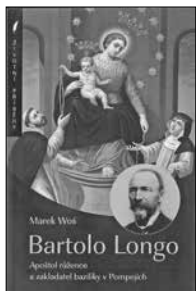
Syn brusíče noží.

Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.

Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994

(Redakčně upraveno)

ŽILI S BOHEM A PROMLOUVAJÍ O NĚM

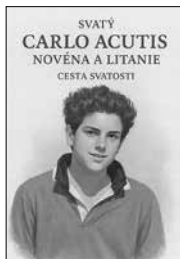
**BARTOLO LONGO • APOŠTOL
RŮŽENCE A ZAKLADATEL
BAZILIKY V POMPEJÍCH**

*Marek Woś • Z polštiny přeložila
Františka Böhmová • Redakce Eva
Mešková*

Kniha vypráví podivuhodný příběh sv. Bartola Longa (1841–1926). Narodil se v italském Latianu a vystudoval práva.

Během studií v Neapoli ho vtáhly kruhy volnomyšlenkářů a okultistů, v mládí dokonce vysluhoval černé mše a denně se účastnil spiritistických seancí. Po svém zázračném obrácení a povolání žil převážně v Pompejích, kde zasvětil svůj život rozsáhlému dílu pro sirotky a děti vězněných, ale také šíření modlitby růžence, k čemuž ho vybídla samotná Panna Maria. Nechal zde postavit baziliku Panny Marie Růžencové, která se stala jedním z nejvýznamnějších poutních míst. Pompejská nověna, již sestavil, si získala oblibu věřících po celém světě.

Paulínky • Brož., 120x185 mm, 224 stran, 279 Kč

**SVATÝ CARLOS ACUTIS - CESTA
SVATOSTI • NOVĚNA A LITANIE**

*ThLic. Martin Majda, PhD.
Recenzenti Doc. ThDr. Peter
Majda, PhD. • Překlad Ing. Iva
Políšenská*

Carlo Acutis, mladý muž, který nade vše miloval Ježíše, řekl: „Eucharistie je moje dálnice do nebe.“ Díky této malé knižičce se můžeme s Carlem setkat a učit se následovat jeho příklad. Brožurka obsahuje

např. velmi stručný Carlův životopis nebo devět skutečností, které nás může Carlo naučit.

*Nakladatelství PhDr. Ivo Sperát
Brož., 85x120 mm, 38 stran, 45 Kč*

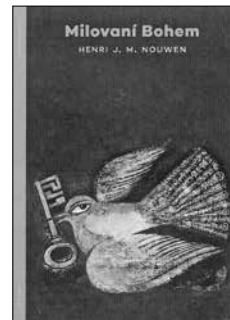
MILOVANÍ BOHEM

*Henri J. M. Nouwen • Z angličtiny přeložila
Katerína Lachmanová*

Henri Nouwen už byl známý exercitátor a spisovatel duchovní literatury, když ho jeho hledající přítel Fred vyzval, aby napsal něco „nízkoprahového“ a srozumitelného jemu i jeho nevěřícím přátelům z řad publicistů, právníků, podnikatelů a umělců: „Mluv k nám o nejhlubších tužbách našich srdcí, o našich přáních, o naději; nechceme už slyšet o strategiích přežití, ale o důvěře; nemluv nám o nejnovějších metodách uspokojování našich citových potřeb, ale o lásce. Povídej nám o širším vidění věcí, než jsou naše proměnlivé perspektivy, a o hlase hlubším, než je rámus masmédií. Ano, vyprávěj nám o něčem nebo o někom větším, než jsme my sami. Prosíme, mluv k nám ... o Bohu.“ Nouwen se dlouho zdráhal, na takový úkol se vůbec necítil, ale nakonec výzvu přijal. K jeho překvapení se kniha *Life of the Beloved* dočkala mnoha vydání a nadšeného přijetí právě u křesťanů, ačkoli oni původně cílovou skupinou nebyli. Pro mnohé z nich znamenala zásadní impulz k hlubšímu obrácení.

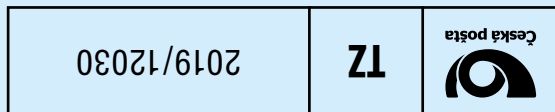
Pavel Nebojsa - Doron

*Druhé vydání, v tomto překladu první
Brož., 115x165 mm, 108 stran, 239 Kč*

**Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz**

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.**